

Thu Viết Trên Đỉnh Đèo

Người Gợi Gi

Sáng nay trời trở lạnh. Mẹ nhắc con bé mặc áo len. Mà dù mẹ không nhắc, con bé cũng đã lấy chiếc áo len ra ngay từ lúc mới bước xuống giường. Chẳng là con bé đã đợi cả mấy tháng nay để có "cơ hội" khoe chiếc áo len chị Y đan cho con bé. Chiếc áo màu nâu nhạt thật là nhạt. "Màu cà phê pha thật nhiều sữa", như gã vẫn đùa. Chiếc áo len ngắn tay làm con bé trông là lạ. Giá hôm nay mà gã về thì vui biết mấy. Mặc áo len này ôm cặp đi bên gã trên con đường Cường Để đầy lá vàng thì không còn gì đẹp hơn. Mà sao kỳ này gã "mất mặt" lâu thì thôi...

Gã viết: "...Sáng nay, anh đánh thức cả toán công tác dậy vợ vét đồ như ma đuổi, như "bỏ cửa chạy lấy người", để dời khỏi cái nhà máy thủy điện dễ thương này, ra về từ sáng tinh mơ. Ai cũng cần nhẩn. Ai cũng vừa run vừa thở ra khói. Cũng tại đâu có gì gấp gáp. Cũng tại đâu có gì phải đi như ma đuổi. Mà tại sao vậy hở bé? Có phải tại cái biển sương mù lưng chừng đèo? Có phải tại cái lạnh gần sáng toát ra từ đá núi. Có phải tại mấy cuốn chuông Tiểu Ngạo Giang Hồ bé cổ tinh bỏ quên trên ghế sau xe anh?"

Gã viết: "...Cái đèo Ngoạn Mục này đi lên không "vui" bằng đi xuống. Đi lên chỉ "vui" vào lúc mặt trời chưa lên. Sương mù trắng như sữa che hết khu nhà máy bên dưới. Sương mù trắng như sữa che hết khu rừng thông bên bờ núi. Chiếc xe jeep chẳng còn là chiếc xe. Chiếc xe như một chiếc ghe nhỏ bập bênh trên biển sương mù."

Gã viết: "...Cái đèo Ngoạn Mục này nghe đồn là có hổ. Hổ thường ngồi chồm hổm giữa đường ban đêm "nghinh" xe chạy tới. Hai mắt hổ sáng như hai cái đèn pha. Thấy hổ là chỉ có nước nhấn ga, nhấn còi và...quay kính xe lên hết cỡ thôi bé."

Gã viết: "...Cái đèo Ngoạn Mục này nghe đồn là có nhiều ma. Ma chỉ hiện ra khi trời mưa. Ma chỉ hiện ra khi có sương mù thật dày. Ma luôn luôn là người con gái xõa tóc, mặc áo trắng, đứng bên đường. Tại cái đèo này có nhiều xe hàng bị lật đổ bé..."

Gã viết: "...Tối qua anh kéo cả bọn đi nhậu ở tuốt dưới Song Pha. Nghe thì xa, nhưng đi bộ dọc theo quốc lộ chút xíu là tới. Đêm qua lại không có gió. Đêm qua lại không lạnh lắm. Có thể tại hàng đèn sáng rực dọc theo đường ống thủy áp. Có thể tại những mái nhà rạ dày dọc hai bên đường. Có thể tại những ánh đèn vàng hắt ra từ cửa sổ nhỏ khoét giữa những bức tường đất thấp."

Gã viết: "...Tối qua tự nhiên anh thấy nhớ nhà, nhớ bé. Anh nhớ con đường Nguyễn Bình Khiêm. Anh nhớ con đường Cống Quỳnh, và cái rạp hát Khải Hoàn gần nhà bé. Anh nhớ ngôi nhà thờ Huyện Sĩ, nơi hàng ghế bé quỳ bên anh chịu lễ ngày nào. Anh nhớ cả cái lối tắt đi ngang qua đài phát thanh. Anh nhớ cái quán bún bò Huế nhỏ chút "xí" nằm sâu trong con hẻm bên sân Hoa Lư. Anh nhớ những sợi tóc. Anh nhớ hàng mi mượt và cong..."

Gã viết: "...Sáng nay khi anh lên tới đỉnh đèo thì trời mới tờ mờ sáng. Khu trại gia binh bên bờ đập sạch như trong "movie". Không phải vì dân ở đây siêng quét đường đâu bé. Tại những cơn gió núi đó. Gió thổi ào ào như người đi tuần mỗi đêm. Chẳng có một cọng cỏ nào, chẳng có một cái lá nào "lỳ" được với những cơn gió núi này."

Gã viết: "...Sáng nay khi anh lên tới đỉnh đèo thì mặt trời đã lên nhưng còn lạnh thấu xương nghe bé. Anh kéo ông tài xế vào một căn lều cuối dãy. Căn lều là nhà ở nhưng thành quán cà phê khi có khách quen. Căn lều chẳng có nhạc vàng. Căn lều chẳng có đèn xanh đèn đỏ. Căn lều cũng chẳng có cô bé nào giữ két. Nhưng cà phê ở đây không đâu ngon bằng. Có lẽ tại cái hơi sương làm màu cà phê sánh hơn. Có lẽ tại cái gió núi làm mùi cà phê nồng hơn. Mà trời lạnh, được co ro ngồi "kiết già" trên phản gỗ, thủ chiếc ca đầy cà phê nóng vào bụng, thì cũng đỡ nhớ bé phần nào."

Gã viết: "...Sáng nay con đường đèo từ đập về Dalat lờ mờ chìm trong sương đó bé. Những vườn rau "súp lơ" chìm trong sương. Những vườn mận chìm trong sương. Những khu đồi thông chìm trong sương. Sương ở đây không còn trắng như sữa. Sương ở đây đang tan. Sương ở đây màu xám thạt nhạt như màu khói, như màu chiếc khăn quàng bé khoác hờ trên vai buổi tối trước ngày anh đi..."

Gã viết: "...Đêm qua anh đọc tới đoạn Thánh Cô xuất hiện. Thánh Cô "hét ra lửa". Thánh Cô muốn gì được nấy. Nhưng hình ảnh thật của Thánh Cô là con bé mặc áo lụa trắng ngồi gầy dao cầm. Hình ảnh thật của Thánh Cô là con bé Doanh Doanh dễ thương xoa tóc đi chân đất trong rừng đào."

Gã viết: "...Đêm qua anh đọc tới đoạn Doanh Doanh một thân một mình cõng Lệnh Hồ Xung lên núi Thiếu Thất tự nộp mình cho mấy ông thầy chùa để xin mấy ông cứu Lệnh Hồ Xung, anh cười ngất. Cứ tưởng tượng con bé ôm nhách là Doanh Doanh. Cứ tưởng tượng cái gã du tử râu ria xòm xoàm này là Lệnh Hồ Xung..."

Buổi tối đi học Anh vẫn về con bé xuống xe gần đường Hồng Thập Tự để có cớ đi bộ về nhà. Cả vùng con bé ở chỉ có khu gần nhà thờ là có cây lớn. Cả vùng con bé ở chỉ có khu gần nhà thờ là có tiếng ve sầu kêu. Con bé ôm cặp vào ngực băng ngang đường. Tự nhiên con bé muốn đưa tay hứng một chút sương đêm. Tự nhiên con bé muốn ngửa cổ đón một cơn gió lạnh. Có thể vì cái thời tiết "mùa thu Hà Nội" chợt đến này. Có thể vì cái áo len màu nâu nhạt này. Có thể vì lá thư của gã. Có thể vì gã.

Mà quả thực đêm nay có thoang thoảng cơn gió lạnh, đêm nay có lấm tấm sương đêm...

Người Gọi Gió
(Series : Cầu Gió no.10)